

חברים מספרים על

חנה'לה מרון חזרה אל הבמה אחרי הפסקה של כמעט שנה, בה ילדה חנה בת, שבה השקנית הפופולרית ביותר בתיאטרון הישראלי אל קרשי הקאמרי, וכאילו כדי לפצות את קהל מעריציה על תקופת העדרותה, גילתה היא שוב את כשרון המשחק הסטגוני שלה, בהופיעה בערב אחד בשני תפקידים שונים זה מזה, בשני מערכונים המועלים במסגרת הצגה אחת, תחת הכותרת במזל נשים.

למרות ששני המערכונים, שליח הגורל לגיורג בר נארד שאו והשנות הקטנות לשון אויקיסי, הם מערכונים קומיים של מחזאים איריים — אין כל דמיון ביניהם. הופעתה של חנה'לה בתפקיד ראשי בשניהם, המחייבת אותה לגלם בערב אחד שתי דמויות שונות זו מזו, היא מאמץ פיזי ונפשי כביר. אד-על-פיכן עמדה בו חנה מרון בהצלחה, כבשה את הקהל מחדש בקסמה הישירה ובחיוניות משחקיה.

לצידה של חנה מרון בתפקידים ראשיים מופיעים, ולמן לביוש ואילי גורליצקי. בין חזרה כללית אחת לשנייה, ערב הצגת הבכורה, העלו שני הפרטנרים הרגי שות וחחיות של רגע לפני עלות המסך.

★ ★ ★

יורקת חום בעיניים

למן לביוש: הופעה יחד עם חנה'לה מגרה אותי תמיד לשחק. עד כה שיחקתי עמה פינג-פונג דרמתי

בבעלת הארמון, בנורה ובמרי סטיוארט. אולם אף פעם עוד לא שיחקתי אתה בקומדיה. זוהי למעשה הפעם הראשונה. ההרגשה אינה רק זו של משחק צוות עם שחקנית גדולה. עבורי זה תענוג ממש להרגיש איד שאני נדלק על ידה, ואני מקוה שזה רגש הדדי. פשוט אי-אפשר לשקוע לידה בקו אחד של משחק, שעלול להפוך משעמם, חס וחלילה. היא זורקת אותך מתגובה לתגובה, ותגובה אחת אינה דומה לשנייה. יש משהו מיוחד בשחקנית שבה. התגובות שלה, הרפליקות שהיא זורקת ואיך שהיא זורקת אותך, הן מדהימות כל כך, עד שהן מביאות אותך לעשיית דברים שלא היית עושה. אתה מוצא בך לפתע דברים, שלא ידעת כלל שהם קיימים בך.

אילי גורליצקי: אני עוד לא שיחקתי ממש לצידה של חנה'לה. אני מוכרח להתחדד, זה התחיל כשהייתי צופה בתיאטרון, תלמיד גימנסיה, ואחר כך בתוך התיאטרון. לראות אותה בהצגה, ואחר כך להשתתף בהציגה שהיא מופיעה בה, זה היה שיא. כי חנה'לה זו הופעתה, אמנם, בהצגה בה שיחקה היא, בלינה ה-12.

אבל שם לא היה בינינו, כשחקנים, מגע אישי ורצוף כמו כאן, במערכון של שון אויקיסי.

אני מוכרח להודות, שכאשר היא מופיעה על הבמה נוצר בי מתח עצום. היא יורקת חום כזה בעיניים, שאינני יכול לדעוך.

עד כמה ששחקן עשוי להיות טוב, תמיד קיים אצלו חשש לגבי הפרטנרית שלו. חנה'לה היא פרטנרית פאני סטטית. כשאתה רואה אותה משחקת, אתה מוכרח להרגיש דוה שהיא באיזה מקום, עומדת מעליך. אבל ברגע שהיא משחקת אתך, היא מרימה אותך, עד שאתה כאילו במישטה אחד עמה.

לביוש: כשהופעתה במטאטא, הייתי רגיל לשיר פז-

מונים. היו שם פסנתרניות, שכאשר היו מתחילות לגנג, היית אתה מרגיש כאילו אתה סוחב לא רק את הפסנתרנית, אלא את הפסנתר כולו. אבל היו פסנתרניות שהיו מרימות אותך. וזה בדיוק מה שקורה במשחק עם חנה'לה, הפסנתר נוסע וכולם נוסעים.

אילי: בהתחלה, לפני שאתה צולה על הבמה, אתה חושש מה עלול לקרות. אבל ברגע שהיא זורקת את המשפט הראשון, אין לך ברירה, היא זורקת אותך למיים — או שאתה טובע, או שאתה מצליח לשחות. אין אצלה דפוסים קבועים של משחק. כל פעם נדלק אצלה משהו אחר. ההגבות שלה אינן קבועות, הן תיאטרליות טבעיות, כך שאתה צריך להשאר במתח כל הזמן. זה קשור לא רק לחנה'לה, אלא גם לולמן לביוש. יש בשניהם משהו בעיניים שמדביק אותך. אפשר להסתכל על שחקן שטוען משהו על הבמה, ושום דבר לא נדלק אצלו. אבל אצלם, מספיק שאחד מהם יסתכל בך — ואתה נדלק. תוך כדי הצגה יש לי לפעמים רגעי חולשה. אני אומר לעצמי: נפסיק לרגע במשחק ונסתכל עליה, מה היא עושה. היא הרי משועת. אבל ברגע שני אני תופס את עצמי: לא, אתה מוכרח לעלות המסך.

★ ★ ★

אבסורדים ברצינות

לביוש: אם אני הולך לראות סרט, הרי לא התוכן הוא שמושך אותי. אני רוצה לראות חתיכת חיים,

מרון ולביוש ב"שליח הגורל"

חנה'לה

סיטואציה ואנשים חיים. מבחינה זו, מעניין לראות שחקן המשחק במערכון אחד תפקיד אחד ובמערכון שני תפקיד אחר. זהו מעמד הנותן השלכה על כל אמנות המשחק. כי לא די שאנחנו, השחקנים, נדמה לעצמנו שאנו חיים בסביבה אחרת. אנחנו גם צריכים להיות אחרים.

אילי: אני משתתף רק במערכון אחד, לא כמו ולמן וחנה'לה, המופיעים בשניהם. כשאני מסיים את התפקיד, אינני יכול לתאר לעצמי איך אחד משניהם יכול להתחיל הכל מחדש. זה לא כמו שחקן משחק פה מערכה ופה מערכה. זה מאמץ עצום מבחינת האנרגיה הרוחנית שיש להשקיע בשני מיסטהים שונים. אני הייתי משתגע!

לביוש: זה סוחט. בדרך-כלל משחק הבמה הוא מאותם סוגי אמנות הדורשים מסגרת קבועה. אתה, בתור שחקן, מתאים עצמך למסגרת ובתוכה אתה יוצר את התפקיד. והנה פתאום כאן, אחרי רבע שעה, עליך להרוס כל מה שבנית, לעשות סוויטש שלם בפנים ולהתחיל סגנון אחר. אילו היו אלה לפחות שני מערכונים של צ'יכוב או של שאו, או יש לך מסגרת סגנונית לפחות של סוג מחוזות. אבל כאן יש מערכון של אויקיסי שהוא פארה, והמערכון של שאו שהוא קומדיה עם רקע רציני, ולא קיימת מסגרת אחת שלתוכה יכול השחקן להתאים את עצמו.

אילי: הבעייה היא, שאפשר לשחק פארה לפי ה"מסורת המקובלת" — לתת יחס של שחקן לגבי החומר. אבל מהקולגים שלי למדתי דברים אחרים. אתמול בחזרה, למשל, אני רואה לפני שחקן מבורג, העושה את הדברים האבסורדיים ביותר ברצינות מופלאה, שמוכרחה היתה להוציא אותי ממצב הרוח. אני סבור שמשחקם של ה"שניים, חנה'לה ולמן, הוא מורה-דרך מצויין איך צריך לשחק קומדיות מסוג זה.

כמה שנים היה לנו שכל לתת להם נקודות ולהשאיר אותם בלינה הלאומית. אם לא היינו משאירים אותם בלינה, היינו אנחנו נופלים השנה.

מפעלים הניצחה לספורטאי בדם

ירמיהו ("רמי") לוף היה דוגמה לספורטאי בדם. הצעיר החסון, בנו של שחקן אהל יהושע לוף, לא השאיר גם ענף אחד מענפי הספורט השונים שלא עסק בו. לפני שנה נפגע לוף בשעת אימון כדורסל עם קבוצת הפועל תל-אביב. כעבור חודשים נפטר כתור צאה מהחבלה שנגרמה לו.

הוריו וחבריו של רמי באגודות ספורט שונות החליטו להנציח את זכרו במפעל ספורט מיוחד וקבוע. המפעל הראשון ב"מסגרת זו יערך השבוע, ביום רביעי, ב"איצטדיון המכביה בתל-אביב. במסגרתו יערך משחק כדוריד בין קבוצת מכבי תל-אביב ומכבי צפון, בהן שיחק לוף בספורט זה. לאחריו יתערך תחרות כדורגל בין קבוצות הפועל תל-אביב ושמשון, אשר בשרותיהן הופיע.

גביעים מיוחדים במינם, מעשה ידי הפסלת לאה פוגל, ימסרו במעמד זה לקבוצות ה"מנצחות. אולם מלבד המפעל, יונצח שמו של רמי בצורה נוספת: קבוצת כדורגל של ילדים בהפועל תל-אביב תקרא על שמו, תקבל באותו מעמד חולצות, הנושאות את השם: הפועל רמי.

של צעירים, כדי לנסות כשרונות וכוכבים לקראת ההופעה ב"שנה הבאה.

הפועל חיפה היא אומנם קבוצה עם שם של קבוצה חד-קה, אבל זה רק ב"חורף, בחורף הם היו אלופי הליגה.

ואילו בקיץ הם אלופי פי הליגה מלמטה. זאת קבוצה נורא

משונה שיותר משהיא מתעסקת בכדורגל, היא מתעסקת במסחר. היא תנות מכור לת לשחקנים. כל הזמן קונים ומוכרים. קונים עולים חדשים עוד לפני שהם יורדים מהאוגיה ומוכרים שחקנים ותיקים לקבוצות מליגה א' כדי להציל אותן מירידה.

אבל על המגרש לא ראו את הקנינות שלהם בכלל. הם בשביבתה. סאבו לא קיבל שיכון וסנדלר לא קיבל מניה. אז במקומם הביאו שני עולים חדשים אחרים. השחקן היחידי שנשאר להם זה שלמה לוי.

תודה לאוהבים. שלמה לוי חשב לו שאנחנו פריירים 4 מפני שבסיבוב הראשון הכניס לנו בעצמו 4 חתיכות. אבל אז שיחק עמוסה סטופר, ושלמה לוי שכח שעמוסה עכשיו במילואים. מתניה סגר אותו ככה והכניס אותו כל הזמן לאופסיד עד שהוא השתולל מרוב כעס וכל הקהל צחק.

עכשיו, כשנקבע כבר שמכבי נתניה יורדת לליגה א', אני מודה לאוהבים שלפני

כיוון שלא מתקבל על הדעת שקהל אוהדיה יפסיק את המשחק דווקא בשעה שהיא מובילה ביתרון, וכיוון שנמצאו עדויות ברורות שהפורצים היו בעיקר אנשי בנייה, הודעה, קראה ועדת המשמעת, המורכבת מצורכי דין נייטראליים, להכריע בעניין. הודעה פסקה שלא ניתן לקבוע מי אחראי להפסקת המשחק.

למרות קביעה זו, החליטה ועדת הליגה של ההתאחדות לכדורגל, ברוב קולות, לה"עניק נצחון בשעור 0:3 להפועל פתח תקוה.

אם כי יתכן והחלטה זו מוצדקת לאור מה שאירע במגרש, הרי התעלמותה של ועדת הליגה מהחלטת ועדת המשמעת היא זלוול מחפיר ושימוש לרעה בסמכות. יש בה כדי ליצור את ההרגשה שהפועל פתח תקוה זכה באליפות ליד השולחן הירוק ולא על המגרש הירוק.

אלופת הקיץ מלגטה

על המשחק שנערך השבת בין הפועל חיפה ומכבי תל-אביב, ש"הפתיים בתוצאת התיקו 1:1, כר תב שייע גלזר:

השבת קיבלנו חופש פסח. יכולנו לקחת את האשה והילד ולנסוע איתם לחכוך וינגייט כדי לנוח ולראות את יום-הספורט של אנד. אחרי שניצלנו מסכנת הירידה, החליט ה"ראשון להוציא את רוב שחקני ההרכב ה"ראשון ולהופיע נגד הפועל חיפה בהרכב

שי הכדורגל של הליגה הלאומית. אחרי ש"חריסר קבוצות עמלו במשך שנה שלימה לזכיה באליפות או להנצלות מנשריה, אחרי שנחלי דם וזיעה נשפכו על המגרשים, לעג הגורל לשחקנים. הוא קבע כי שתי בעיטות 11 בשני משחקים שונים, הם שיחרצו ל"מעשה את גורל הליגה.

הבעיטה הראשונה נבעטה במשחק בין שתי הטוענות לכתר האליפות, הפועל פתח תקוה ומכבי יפו. אחרי שכדורגלני הפועל הובילו בתוצאה 0:1, פסק השופט בעיטת 11 לזכות היפואים. אילו הוחדר הכדור ל"רשת, היו הפתח-תקואים מאבדים נקודה יקרה, שהיקנתה להם למעשה כבר השבוע את האליפות. אלא שבחוסר גיוגוסיאן החמיץ את הבעיטה הגורלית.

הבעיטה השנייה נורתה במשחק בין הפועל ירושלים לבין מכבי ישר לליגה א'. שוב היה ה"מצב דומה למשחק הראשון, הירושלמים היו בילו 0:1. בעיטת 11, שנוצלה על-ידי ה"פתח-תקואים לפני הסיום, היקנתה להם את נקודת היתרון, שקבעה שמכבי נתניה, ולא הם, תרד לליגה הנמוכה.

נצחון ליד השולחן. אלא שלא רק הגורל בלבד לעג לשחקנים. עשו זאת גם עסקני הכדורגל. היה זה כאשר נקראו להחליט מה יהיה גורל המשחק בין בנייהודה ל"פתח-תקוה, שהופסק לפני שבועיים בעיטת 2:1 לפתח-תקוה, אחרי שקהל פרוץ ייש ומנע את המשכו.

תקנות חייבת הקבוצה המארחת, הפועל, לשאת באחריות. אולם